

HOMILIA DE LA CENA DEL SENYOR

Tots nosaltres, en alguna ocasió, hem estat en algun lloc, en algun esdeveniment important. Potser només fou un moment clau per a nosaltres: “jo vaig ser en el moment que naixien els meus fills”. Potser ho fou en l'àmbit públic: “Jo vaig ser a la coronació de la mare de Déu”, “Jo vaig ser a la peregrinació que la imatge de la mare de Déu de Fàtima va fer per tots els pobles de la diòcesi”. Per a d'altres aquest moment i lloc important és d'un altre ordre: “Jo vaig ser a la semifinal de Wembley”, “Jo vaig ser a les manifestacions de l'Onze de Setembre abans del referèndum”. Si se'ns pogués concedir la gràcia d'estar presents en un dia i en un lloc d'algun dels esdeveniments importants de la història, quin escolliríem?

Segur que tots escolliríem aquests dies sants. Ser a Jerusalem el dia en què Jesús va celebrar el sant sopar; el dia que va pujar al Gòlgota; el diumenge que al cenacle es va aparèixer ressuscitat als seus deixebles. Segur que faríem aquesta elecció per poder ser presents en el moment més important de la història: per veure, amb els nostres propis ulls, l'acte d'amor que és capaç d'esbotzar les portes de l'infern i d'arrencar de la por, de la tenebra i del maligne tota persona.

Doncs mireu! Jesús, que sabia del nostre desig de ser en el lloc adequat i en el moment adequat, va decidir instituir aquest sagrament de l'eucaristia. La va instituir perquè tots els homes del món poguéssim ser al cenacle, ser al Gòlgota i ser al sepulcre la matinada de Pasqua. Perquè l'eucaristia és el memorial de la passió, mort i resurrecció de Jesús; és aquest miracle que ell va fer per fer possible que tots hi poguéssim ser cada diumenge; cada dia.

Com d'important n'és, l'eucaristia! Com és d'important assistir-hi com els deixebles ho van fer en aquella última cena; ser-hi com Joan i Maria hi foren al calvari; presenciar-la com santa Maria Magdalena i Tomàs i els d'Emmaús varen presenciar l'aparició del ressuscitat.

Tres detalls d'aquest meravellós sagrament ens poden ajudar a ser en el moment més important de la història.

El primer. L'eucaristia és un sopar per als deixebles, no per als estranys, no per als desconeguts, sinó per als amics de Jesús. No és d'estranyar que les nostres esglésies estiguin mig buides en aquest temps que hi ha pocs amics de Jesús. És un sopar per als amics i per això només els amics de Jesús no s'avorreixen ni tenen pressa ni fan cara de no entendre res. No. Els amics

de Jesús, en la santa missa, se sorprenden, es meravellen, se'ls il·lumina el cap, el cor i el rostre.

El segon. En aquest meravellós sagrament, Déu s'abaixa, s'agenolla, s'humilia, es dona en la petitesa del pa i del vi consagrats. Fa tot això per amor. Allò que Jesús va fer a la creu, fer-se pobre, esclau, donant-ho tot, sense quedar-se res, és el que fa en cada eucaristia. Reprodueix la donació del calvari: posar-se de genolls per estimar tot home, fins i tot aquell qui el mata, per guanyar-lo per l'amor.

Els deixebles que no es fan vulnerables davant d'aquest amor tan extraordinari, els deixebles que van emmurallats o impermeabilitzats, aquells que no permeten que Jesús toqui les fibres de la seva ànima, dels racons més amagats de l'ànima, no entenen l'eucaristia. Per a aquests, l'eucaristia queda com una cosa bonica, profunda, suggerent, però sense experimentar que Jesús s'està posant de genolls davant d'ells i inclinant-se cap a ells fins a les seves misèries per besar-les i amorosir-les.

El tercer. Com ens diu l'apòstol en la segona lectura, Jesús va prendre el pa, va donar gràcies, el va partir i els el donava dient: "Preneu i mengeu-ne tots, això és el meu cos entregat per vosaltres, feu això que és el meu memorial"; i així mateix amb el calze. L'eucaristia és l'ocasió que tenim per entrar en comunió intimíssima amb Jesús que dona la seva vida a través d'aquest signe tan humà que és menjar i beure. A través d'aquest miracle tan extraordinari, que la seva vida es converteixi en aliment i beguda per a tots aquells deixebles que es deixen tocar el cor, els deixebles estimen Jesús i es deixen estimar per Jesús. Quan Ell es fa present en les espècies eucarístiques, sentim el mateix que sentien els apòstols al cenacle, i Maria i Joan al Calvari; sentim com ens esclata el cor; com quedem omplerts de la seva presència; com ens sentim estimats, transformats, vivificats per Ell, per la seva vida.

Us hauria agradat estar asseguts a la taula amb Jesús al cenacle? Als peus de la creu al Calvari? A la porta del sepulcre el matí de Pasqua? Sí? Doncs teniu sort. Jesús us hi convida. "Ara" i "Aquí": en l'eucaristia.

Catedral de Solsona, 1 d'abril de 2021